

Amtet. De ere i Virkeligheden de Egne, som paa Grund af Fattigbyrden, Skolebyrden og de udstrakte Veiforbindelser ere de haardest medtagne. Derfor siger jeg: der maa følge flere Lovforslag efter, og jeg gaar ud fra, at naar først dette Forslag baner Veien, vil det, som jeg før nævnte, træde frem i et skarper Uds, hvor uheldigt stillede disse Kommuner ere, og det vil da ogsaa fra den Side være en Grund mere til at tage Fattiglovgivningen under Behandling, særlig den fri Fattigforsørgelse, Alderdomsunderstøttelsen og Understøttelsen til Arbejdslos Invallider, ligesom da ogsaa Skoleloven vil paahvde sig af sig selv. Det vil da blive klart, at hvis Staten forlanger, hvad jo iøvrigt Anordningen af 1814 ikke forlanger, at Undervisningen i de spredt befolkede Egne skal være ligesaa langt fremme som paa andre Steder, saa maa Staten ogsaa punge ud til disse Egne. Ved en ny Skolelov og Fattiglov vil Staten med Nødvendighed komme til at gjøre det, og jeg ser i det foreliggende Lovforslag en ret god Begyndelse til Reformer af den Slags. Jeg nævnte før, at man af Hensigtsmæssighedshensyn kunde lade Fattigbyrden blive, hvor den er. Der er imidlertid een Ting, som det undrer mig, at man ikke har bestræbt sig for at rette, nemlig Fordelingsmaaden af Udgifterne til Abnormvæsenet; Udgifterne dertil behøver man jo ingenlunde af Hensigtsmæssighedshensyn at lægge paa Kommunerne. Og ikke alene dette, men disse Udgifter ere i det Hele fordelte paa abnorm Maade. Tage vi f. Ex. Udgiften til Døvtummeanstalterne, saa hviler den paa Amtet, det vil sige, dette er Lovens oprindelige Mening, men jeg veed meget vel, at Amternes nuværende Udgift af 280 Kr. pr. Barn er saa lille, at den ikke slaar til, hvorfor ogsaa Finantsloven udviser, at Staten maa spæde ganske Betydeligt til. Med Hensyn til de Blinde derimod hviler hele Udgiftsbyrden paa Staten. Gaa vi til Idioterne, saa hvile Udgifterne paa Kommunen og Amtet, og det Samme gjælder med Hensyn til de Sindsfyge; men hvorfor ikke ordne denne Sag ens over hele Landet, hvilket heller ikke vilde være ganske uden Betydning for de af mig omtalte haardt bebyrdede Kommuner? Det er en Ting, der kunde ordnes uanset den nuværende Fattiglovgivning. Jeg sagde før, at der ikke fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) var fremkommet væsentlige Indvendinger imod Lovforslaget, idet jeg dog udtrykkeligt tilspøede: naar undtages et Punkt, nemlig § 14, der gaar ud paa, at Alle skulle svare Skat af en vis Fentedel af deres Indtægt samt Skat af deres Formue, naar undtages de 1,000 Kr. Jeg

vil nu raade det ærede Medlem til i Overensstemmelse med Luthers Ord i det 8de Bud at optage Alting i den bedste Mening, thi gjør han det, vil han komme til et nok saa fornøieligt Resultat som ellers. Det ærede Medlem betegnede Bestemmelsen i § 14 som meget henhusløs, men det var dog egentlig § 37, han sigtede til, idet han tydelig nok lod forstaa, at det, der laa til Grund for denne Paragraf, var egentlig Parti-formaal, det Formaal nemlig, at skaffe en stor Mængde Velgere, som kunde være gunstigt stemte for et vist Partis Interesser. Jeg veed nu ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke kunde tage det paa en helt anden Maade, tage det i den bedste Mening, som jeg sagde før, eller hvad vilde det ærede Medlem mene, hvis jeg sagde om ham, at han nu engang ikke vil have denne Bestemmelse, fordi han tror, at det skader hans Parti. Han vilde aabenbart ikke synes om en saadan Argumentation, og jeg vil tilstaa, at den tiltaler heller ikke mig, ligesom der var Udskilligt i det ærede Medlems Foredrag, der ikke tiltalte mig. Det ærede Medlem var jo enig med os i Principet, men hvorfor saa komme med Spidser istedetfor at tage Alt i den bedste Mening? Der er jo en Forklaring, som ligger meget nærmere; det er den, at paa de fleste Steder paa Landet har man denne Beskatning af Alle, og naar man nu vil gaa til en for hele Landet fælles Beskatning, maa man ogsaa gaa til at ordne Valgretten paa fælles Maade. Det er jo nemlig i Virkeligheden Tilfældet, at i de allerfleste Kommuner paa Landet tager man Skat af Alle (Ufbyrdelse af Rimestad). Ja, det ærede Medlem maa undskyldte mig, men i det Punkt tror jeg nok at have ligesaa meget Rendskab som han. Man tager baade Tyndet med og dem, der eie Videt. Er det ikke en ret fornøstlig Ting, uden at man derfor med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) behøver at komme til Vadegaardslemmerne? Er det ikke i og for sig en meget fornøstlig Tanke, at Tugen skal staa neutral overfor Kommunen, men enten skal man give eller modtage? Er det ikke i og for sig et ret forstandigt Princip, at man søger at gjøre saa Mange som muligt interesserede i Kommunernes Ve og Vel? Jeg kan forstaa, om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds havde sagt: Jeg billiger Principet og skal derfor ikke indvende Videre derimod, men med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds maa jeg forlange, at man lægger samme Princip til Grund for alle Valg i Landet. Det kan jeg forstaa, men hvorfor tage Tingen paa denne spidse, ironiserende Maade, naar det er en Sag, man selv ønsker